

NIEUWSBRIEF

STICHTING VETERANEN

OEGSTGEEST

Jaargang 3 - nummer 6

juni 2024

25ste editie

Stichting Veteranen Oegstgeest

Telefoonnummer : 06-83580746
E-mailadres : st.veteranen.oegstgeest@gmail.com

www.facebook.com/VeteranenOegstgeest

[St. Veteranen Oegstgeest - Home \(veteranen-oegstgeest.nl\)](http://veteranen-oegstgeest.nl)

(Bij de voorplaat: 4 mei 2024, Herdenking bij de Haagsche Schouw)

Inhoudsopgave:

1. Bestuur Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO).
2. Van het Bestuur/Redactie.
3. De Veteranenpen: Het verhaal van Ralph.
4. Veteranencafé.
5. De herdenkingen in Oegstgeest.
6. Het Bevrijdingdefilé in Wageningen.
7. Humor in Uniform
8. De Tweedaagse Militaire Prestatie Tocht.
9. Bespreking met de Oorlogsgraven Stichting
10. Uitvaart Erevoorzitter Unie van Nederlandse Veteranen.
11. Foto-collage.

1. Bestuursleden SVO.

*Voorzitter
Joop Verdonk*

*Secretaris
Barbera Hermans-Groen*

*Penningmeester
& Redacteur
Bert Hermans*

*Alg. bestuurslid
tevens Hoofdredacteur
Willem van den Houten*

*Alg. bestuurslid
Edwin Dusoswa*

2. Mededelingen van het bestuur.

Dit is alweer de 25ste editie van onze Nieuwsbrief, de redactie hoopt dat u ook dit exemplaar met veel plezier en in een goede gezondheid mag lezen. Op naar de 50!

Veteranencafés in 2024

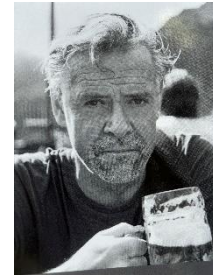
13 juni, 11 juli, 8 augustus, 12 september, 10 oktober, 14 november en op 12 december 2024. Van 16:00 tot 18:00 uur kunnen alle veteranen en oud-geüniformeerden van Oegstgeest en omstreken weer terecht in de Bomenzaal van het Dorpscentrum. Consumptie-muntjes zijn ter plaatse te koop bij de penningmeester à € 2,- per stuk.

Tijdens de Veteranencafés verzorgt de Leo Kannerschool de hapjes.
De hapjes/snacks zullen worden bekostigd door het bestuur.
AUB géén etenswaren zelf meebrengen.

3. De Veteranenpen.

Door: Ralph Smit

Deze maand is het aan mij om de Veteranenpen te hanteren. Ik hoop jullie een kijkje te kunnen geven in wie ik ben en wat mijn achtergrond is.

Ik ben opgegroeid in Wassenaar. De rode draad in mijn kindertijd was de marine. Mijn vader was een marineman en werkte op Vliegveld Valkenburg bij de Meteo. In de flat waar ik een aantal jaren woonde, waren veel marine-gezinnen, dus ik ging veel om met kinderen met dezelfde achtergrond.

Als 2-jarig ukkie heb ik bij mijn vader op de arm naar een Grumman Tracker (S-2F) gekeken die heel laag over onze flat vloog en waarbij in het donker alle lampjes zichtbaar waren. Er werd geoefend met nachtvliegen en ik vond dat geweldig mooi om te zien en te horen.

“Grumman Tracker aan boord van de Hr.Ms. Karel Doorman.”

Mijn vader heeft gediend in De Oost, De West, en op diverse schepen w.o. de Hr.Ms. Karel Doorman. Er werden bij mij thuis ook regelmatig Maleise woorden gesproken en dat maakte mijn interesse in alles wat met de marine en Nieuw-Guinea te maken had alleen maar groter. Een hobby die wij vroeger deelden, was modelbouw; van alles, maar vooral vliegtuigen van de MLD.

“Modelbouw... Martin Mariner”

Tijdens mijn middelbare schoolperiode kreeg ik verkering met Erica en uiteindelijk gingen wij samenwonen in Hazerswoude-Rijndijk. Toen mijn ouders daar op een avond kwamen eten, is mijn vader plotseling veel te jong overleden aan een hartinfarct.

De tijd gaat verder. Ik heb nog steeds contact met de vrienden uit Wassenaar en we wisselen nog regelmatig van gedachten over de marine.

In december 1985 kochten Erica en ik een huis aan de Dorpsstraat in Oegstgeest, waar we nog steeds met veel plezier wonen. In '87 trouwden we en in '90 kwam onze zoon, snel gevolgd door zijn zusjes in '92 en '94. Een drukke periode volgde, zoals iedereen wel kent die opgroeiende kinderen heeft gehad.

Mijn moeder was na het overlijden van mijn vader naar Limburg verhuisd waar ze ging samenwonen met haar nieuwe man. Haar woning in Wassenaar moest worden leeggehaald en dat betekende dat ik de intussen grote verzameling modelvliegtuigen in Oegstgeest kwijt moest. Deze stonden netjes geparkeerd in een rek op een van de kamers die later – uit ruimtegebrek, want er stond nog geen zolder op ons huis - de kinderkamer werd van de oudste. Het werd een ritueel voordat hij – toen 2 jaar - ging slapen om de vliegtuigen aan te wijzen en te benoemen (Firefly, Sea Hawk, etc.).

In 1994 – toen de jongste een halfjaar was - heb ik me aangemeld bij de vrijwillige brandweer van Oegstgeest. De kazerne in de Dorpsstraat was net verbouwd en van daaruit hebben we talrijke uitrukken gedaan om de inwoners – en dieren - van Oegstgeest te helpen bij noodsituaties en om branden te blussen.

Na mijn start bij de brandweer heb ik meerdere opleidingen gevolgd, waardoor ik uiteindelijk Hoofdbrandwacht werd met als specialisatie Verkenner Gevaarlijke Stoffen. Door de jaren heen is het brandweer vak 'gegroeid'. Een lange tijd is er dezelfde wijze van trainen geweest; brand in een gebouw betekende – gechargeerd gezegd - zo snel mogelijk naar binnen, waarbij van tevoren alleen het materiaal werd gecheckt en elkaars uitrusting. Dat laatste is zeer belangrijk, want je gaat altijd met zijn tweeën naar binnen en moet op elkaar kunnen vertrouwen.

Kleine anekdote: ooit, aan het begin van mijn brandweertijd, heb ik een beginnend ovenbrandje in mijn eigen keuken gehad. Ik schatte in dat ik dit beter zelf kon blussen met mijn poederblussertje, wetende met welke lompe snelheid mijn brandweercollega's naar binnen zouden komen én met hoeveel water! En dan hebben we het nog niet eens over de jarenlange grapjes die zouden volgen over een keukenbrandje bij brandweerman Ralph ;)

Langzaam kwam er steeds meer een wetenschappelijke benadering van brandbestrijding na meerdere heftige ongevallen waarbij levens van brandweermensen waren te betreuren. Er wordt nu veel meer risico-inventarisatie gedaan bij het bestrijden van een brand. Het 'leren lezen' van de rook is terecht een belangrijk onderdeel geworden, denk aan een *flashover* en *backdraft*.

*“Demonstratie flashover-container 300-jarig
bestaan brandweer, marktplein Oegstgeest. “*

De vaste trainingen waren altijd op donderdagavond. Soms theorie, maar vaak praktijkoefeningen waarbij wij o.a. oefenden met het knippen in sloopauto's om zo mensen te leren bevrijden. Hierbij werd ook geoefend met het werken in teamverband en de manier waarop het materiaal moest worden gebruikt. Uiteraard werd na afloop gezellig een biertje gedronken.

Naast de wekelijkse trainingen, deden we mee aan regiowedstrijden, organiseerden we open dagen, onderhielden we de kazerne en de wagens, en rond 2000 hadden we nog een paar keer per jaar een uitgebreide training, het zgn. realistisch oefenen. Onderdelen waren bijv. het zoeken van gasflessen en brandhaarden. De bunker in Rijsenhout leende zich daar uitstekend voor door de vele gangen en omdat deze geheel kon worden afgesloten; dit was ideaal i.v.m. de zgn. hittetraining. 's Middags begonnen de stokers al met het opwarmen van het complex door het verbranden van pallets op een kruispunt van gangen; en als wij als oefenploeg dan aan het begin van de avond arriveerden, was de bunker als een pizzaoven (en na afloop stonken we als een rookworst).

Jaarlijks werden we onderworpen aan de verplichte PPMO-keuring (Periodiek Preventief Medisch Onderzoek); hierbij wordt fysiek getest of je nog in staat bent om je werk als brandweerman te doen zonder hierbij een gevaar te zijn voor jezelf of je collega's.

De meest bijzondere ervaringen vond ik het bevrijden van slachtoffers uit auto's en natuurlijk de grote branden/binnenbranden. Vaak werkten we samen met politie en ambulance, bijv. bij het assisteren bij het aftakelen van een patiënt uit huis. Maar ook het bevrijden van mensen uit een lift was interessant, evenals dieren redden die in een noodsituatie zaten (katten, schapen, koeien, paarden). Verder had ik geregeld, overdag en 's nachts, naast de nodige branden, een uitruk voor omgewaaide bomen en ondergelopen kelders en woningen.

Sommige ernstige incidenten zijn mij altijd bijgebleven, zoals een heftig ongeval op de A4, waarbij we een schoen vonden met daarin een afgerukte voet; en de verschrikkelijke brand op Endegeest waarbij drie dodelijke slachtoffers zijn gevallen; een ongeluk waarbij we de bestuurder van een auto op de bijrijdersstoel aantroffen, hij had het zijruitje eruit 'gekopt', was ernstig gewond en bewusteloos; een ernstig verbrand slachtoffer van een woningbrand, die we op straat met de brandweerslang moesten koelen tot de ambulance kwam; twee jongens die – terug van stappen in Noordwijk – met hun auto uit de bocht waren gevlogen, de rugleuningen van hun stoelen waren gebroken, een was zwaargewond en een dood.

De hierboven beschreven periode was voor mij de mooiste tijd. Echter, de brandweer van Oegstgeest kwam door overheidsbemoeienis en -bezuinigingen in een fase met een meer centrale aansturing: we werden Veiligheidsregio Hollands-Midden. We deden geen eigen onderhoud meer en de kazerne was niet meer van Oegstgeest.

In 2019 bestond de brandweer Oegstgeest 300 jaar. We hebben groots uitgepakt, er een feestweek van gemaakt, waarbij het marktplein volledig in het teken stond van alles wat met de brandweer van Oegstgeest te maken had en de samenwerking met politie en ambulance. En er is een mooi aandenken achtergelaten in winkelcentrum Lange Voort in de vorm van een brandweerrood, metalen bankje.

Nadat de nieuwbouw van kazerne Leiden-noord was gerealiseerd, is het doek definitief gevallen voor de korpsen van Leiderdorp en – na 303 jaar - Oegstgeest. Er zijn zes manschappen overgestapt naar kazerne Leiden-noord. Ik besloot niet mee te gaan naar Leiden; na een bijna 24/7 inzet van 28 jaar vond ik het wel mooi geweest.

De Oegstgeester gemeenschap moet nu wel het e.e.a. missen: talloze activiteiten van de brandweer, zoals Sint en Piet, die met de brandweerauto naar scholen werden gebracht, spuitwedstrijden bij de Kindervakantieweek (KIVA), controle van de doorgangsruijnte op de 5 mei-markt, meehelpen bij de collecte van de Brandwondenstichting, meehelpen bij de bhv-training van het personeel van Van Wijckerslooth, de begeleiding op basisscholen bij de EHBO-examens, compleet met rookmachines, een nep-uitruk en 'gewonde' Lotus-slachtoffers... Dat komt allemaal niet meer terug nu het korps van Oegstgeest definitief weg is.

Nog even wat persoonlijke info. en hobby's:

In juli hoop ik opa te worden van een kleindochter, een geweldig vooruitzicht! Ik weet zeker dat we haar vreselijk gaan verwennen.

Hobby's naast de marine – en dan vergeet ik vast nog wel wat – zijn fotografie (maar helaas te weinig tijd), de Tweede Wereldoorlog, auto's en motoren. Wat de auto's betreft, hebben vooral classic cars events op o.a. Zandvoort mijn belangstelling. Ik ga graag op pad in mijn cabrio tweezitter of op mijn motor, een Triumph Daytona uit 1995.

Momenteel ben ik werkzaam als technical support medewerker bij Schneider Electric. Daarvoor was ik werkzaam bij Draka Kabel waar ik o.a. presentaties en rondleidingen gaf aan klanten.

Sinds kort ben ik begeleider bij de Stichting Historie Vliegveld Valkenburg, de plaats waar de rijke geschiedenis en de herinnering aan het vliegveld levend worden gehouden.

Toen de brandweer Oegstgeest ophield te bestaan, kreeg ik van iemand de tip dat ook oud-brandweerlieden zich konden aansluiten bij het Veteranencafé. Ik ben achteraf heel blij met deze tip, want ik voel me er echt thuis en geniet van alle verhalen.

De Veteranenpen geef ik door aan: **Piet van Leeuwen**

4. Het Veteranencafé van 2 mei.

Op donderdag 2 mei j.l. –om 11.00 uur- zorgden enkele bestuursleden van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) er voor, dat de Oorlogsgraven er weer keurig verzorgd bijlagen en gereed waren, voor de herdenking op 4 mei a.s. Aansluitend werd –om 15.00 uur- een bestuursvergadering gehouden in het Dorpscentrum, waarbij de voorzitter, de heer Verdonk, de penningmeester, de heer Hermans en het algemeen bestuurslid, de heer van den Houten aanwezig waren. De beide andere bestuursleden waren om persoonlijke redenen verhinderd. De bijeenkomst was enerzijds bedoeld om de voortgang van de Stichting te bespreken, maar anderzijds om nog even het programma van de SVO voor 4 mei (de dodenherdenkingen in Leiden en Oegstgeest) en 5 mei (het Vrijheidsdefilé in Wageningen) nauwkeurig voor te bereiden.

Om 16.00 uur startte het Veteranencafé. Omdat Hemelvaartsdag op de 2e donderdag van de maand viel (het traditionele moment voor het Veteranencafé) was de bijeenkomst een week vervroegd. Dat gaf meteen de mogelijkheid, om de diverse herdenkingen en andere festiviteiten nog even door te spreken en af te stemmen met de deelnemers. Onder het genot van een drankje en hapje werd de middag weer gezellig doorgebracht. Ook dit keer waren er geen “snacks”, klaargemaakt door de leerlingen van de Leo Kanner School, i.v.m. de meivakantie. De beheerder van het Dorpscentrum, de heer Brouwer, zorgde er voor, dat de bezoekers toch niets te kort kwamen. Vanwege het mooie weer werd de bijeenkomst in de tuin van het Dorpscentrum gehouden; deze keer dus geen Bomenzaal, maar wel echte bomen. Ondanks de meivakantie –het moment waarop veel Veteranenvaders het druk hebben met hun (klein)kinderen- waren er toch nog 12 bezoekers (man/vrouw) naar het Veteranencafé gekomen, waaronder de secretaris, die langzamerhand weer inzetbaar is voor SVO-Missies. Om 18.15 uur vertrok de laatste bezoeker weer naar huis, terugkijkend op een vruchtbare en gezellige bijeenkomst.

5. De herdenkingen in Oegstgeest.

Op zaterdag 4 mei j.l. verzamelde het bestuur van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) zich –om 15.30 uur- bij de Oorlogsgraven bij het Groene Kerkje. Niet alleen de bestuursleden waren daar, maar ook enkele andere geïnteresseerden, zoals de heren van der Voort en van Leeuwen; de laatste had zelfs zijn echtgenote meegebracht. Ook bijzonder was deze keer de aanwezigheid van de Burgemeester, de heer Jaensch, die compleet met ambtsketen de verrichtingen van de Veteranen gadesloeg. Voordat tot het leggen van een herdenkingsbloemstuk van het Comité Herdenken en Vieren werd overgegaan, werden op alle graven anjers gelegd, met rood-wit-blauwe lintjes.

De SVO-voorzitter, de heer Verdonk, legde –om 16.15 uur- het bloemstuk, waarna de Veteranen aantraden, de houding aannamen en een eerbewijs brachten.

Vervolgens werd een rondgang over de Begraafplaats gemaakt, waarbij op de graven van omgekomen verzetsstrijders en andere slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog eveneens een anjer met lint werd gelegd en nadat de SVO-penningmeester, de heer Hermans had uitgelegd, wie hier begraven lag, werden ook hier de eerbewijzen gebracht. Alles werd vastgelegd door de "Hoffotograaf der Veteranen", de heer van Elk en de "Reserve Hoffotograaf", de heer de Winter.

Toen deze plechtigheid was afgelopen begaven de meeste aanwezigen zich naar de Kleyn Proffijtlaan, waar het Halifax-monument gesitueerd is. Om 17.00 uur werd door de dochters van mevrouw van Tongeren een bloemstuk gelegd, waarna de Veteranen aantraden, de houding aannamen en een eerbewijs brachten.

Het SVO-bestuur begaf zich vervolgens naar het Dorpscentrum, waar door zorg van de voorzitter, de nodige belegde broodjes waren klaargezet. Hier werd even gezellig gesproken met de aanwezigen, terwijl de grote zaal, langzaam volliep met de vele geïnteresseerden.

Om 18.15 uur startte daar de herdenkingsbijeenkomst, die georganiseerd werd door het Comité Herdenken en Vieren. De zaal was goed gevuld; de spreker was Prof. Dr. Marjan Schwegman, oud-directeur van het NIOD, het Instituut voor Oorlogs -, Holocaust- en Genocidestudies. Tijdens dit programma werden ook enkele gedichten voorgelezen, door twee 5 Vwo-leerlingen van het Rijnlands Lyceum. Sieger Pols en Eva de Bruin schreven beiden een gedicht, dat betrekking had op de vrede.

Gedurende deze bijeenkomst werden de namen voorgelezen van de Joodse, Burger- en Militaire slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. De namen van de Militaire slachtoffers werden voorgelezen door de Veteraan Koos Verhaar.

De bijeenkomst werd muzikaal begeleid door het Oegstgeester koor "Capella pro Cantibus", die o.l.v. de dirigent Ilia Belianko, enige mooie liederen ten gehore bracht. Omstreeks 19.15 uur was de bijeenkomst afgelopen en begaven de aanwezigen zich naar het Monument in het Bos van Wijckerslooth. Inmiddels was het zachtjes gaan regenen, maar de bui zette zich gelukkig niet door.

De spreker hier was Ds. Aart Verburg, voormalig predikant van de Protestantse Gemeente Oegstgeest. Ook hier werden door Manouk van Harskamp en Jonah Blokhuizen, twee 5 Vwo-leerlingen van het Rijnlands Lyceum, zelfgeschreven gedichten voorgelezen.

Om precies 20.00 uur werd de taptoe geblazen en aansluitend speelde de Leidse Drumfanfare het Wilhelmus, waarna 2 minuten stilte werden gehouden. Hierna volgde de kranslegging. Door de heren Hermans en van den Houten werd o.m. een bloemstuk gelegd voor alle oorlogsslachtoffers en door de heren Dusoswa en van der Voort werd een bloemstuk gelegd, voor diegenen die in het voormalige Nederlands Indië zijn gesneuveld. De heren Verhaar en van Leeuwen sloten zich aan bij de kransleggers.

Nadat alle kransen en bloemstukken waren geplaatst c.q. gelegd werd de herdenking omstreeks 20.30 uur afgesloten en begaf een deel van de aanwezigen zich nog naar de grote zaal van het Dorpscentrum, waar onder het genot van een kopje koffie of thee nog even kon worden nagepraat over de diverse herdenkingen.

Rest mij nog te vermelden, dat bij de herdenking bij de Haagse Schouw –eerder deze middag- Burgemeester Jaensch en de heren Verhaar, van der Voort en van Leeuwen, als vertegenwoordigers van de SVO aanwezig zijn geweest. (zie voorplaat)

6. Het Bevrijdingsdefilé in Wageningen.

Op zondag 5 mei j.l. werd door een vertegenwoordiging van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) deelgenomen aan het Vrijheidsdefilé in Wageningen. Een en ander geschiedde onder de vlag van de Unie van Nederlandse Veteranen (UNV) waar de heren Hermans en van den Houten al jaren lid van zijn. Bij dit gezelschap sloten zich de volgende personen aan: de heren Kuiper (met echtgenote), van Leeuwen, Dusoswa, Smit en Vroegh. Omstreeks 07.30 uur vetrokken de meesten van de genoemde deelnemers, met de trein richting Arnhem. Vanaf Station Ede-Wageningen werd –om 09.30 uur- iedereen met luxe bussen afgeleverd op het terrein, waar alle deelnemende eenheden zich verzamelden. Dit heuvelachtige en bosrijke terrein heeft de illustere naam van Belmonte Arboretum! Hier zijn overal tenten geplaatst, waarin het goed toeven is. Er zijn ook de nodige toiletten en kramen waar men allerlei (militair-gerelateerde) artikelen kan kopen. Ook een mobiel zendstation van de pas opgerichte Veteranen-Radio stond bij de ingang van het terrein opgesteld en voorzag het landschap van nostalgische melodieën.

Om 10.30 uur arriveerden enkele bestuursleden van de UNV, die de Oegstgeester vertegenwoordiging meteen voorzag van consumptiebonnen en lunchpakketten. De Secretaris van de UNV, de heer Storteboom, had voor wat extra deelnemers voor het Vrijheidsdefilé gezorgd, dit betrof een groep oud-dienstplichtig Marechaussees. Al met al waren er zo'n 20 personen in het UNV-detachement. Een tijdlang werd er gezellig bij elkaar gezeten, totdat het bericht kwam, dat het Vrijheidsdefilé vervroegd was. Men zou nu om 11.30 uur starten. De reden werd niet bekend gemaakt; wellicht werd er in de loop van de middag regen verwacht, want er was zo nu en dan weer enigszins dreigende bewolking. Hoe dan ook, de deelnemende eenheden –waaronder het UNV-detachement- begonnen zich beneden op de weg op de stellen. Voorop de penningmeester, de heer Verkuijlen met de UNV-vlag. Voor en achter hun ronkende historische pantser- en vrachtwagens, waar sommigen –vanwege de uitlaatgassen- niet zo blij mee waren.

WAGENINGEN 45

VRIJHEID: JIJ MAAKT HET VERSCHIL!

Tegen 12.00 uur marcheerde men af. Onder de deelnemende eenheden waren ook veel buitenlanders (o.a. Canadezen, Engelsen en Amerikanen).

Ook bevonden zich 16 Nederlandse, Britse en Canadese Veteranen uit de Tweede Wereldoorlog in de bonte stoet. Zij gingen niet meer te voet, maar werden over de route gereden in taxibusjes, terwijl onderweg luid werd geapplaudisseerd.

Voor diegenen, die het gebeuren in Wageningen niet kennen, kan de schrijver van dit verslag –die al meer dan 10 keer aan Wageningen heeft deelgenomen- vertellen, dat het Vrijheidsdefilé veel intiemer en gezelliger is, dan bijvoorbeeld de Nederlandse Veteranendag in Den Haag. Die is veel formeler; hier geven kinderen bloemen aan de deelnemers of schudden hun de hand, terwijl de deelnemers overal luid worden toegejuicht. De toeschouwers staan hier vele rijen dik en zitten zelfs op de daken. In Den Haag is alles afgeschermd met hekken en kom je nauwelijks bij de marcherende eenheden. Halverwege de route stonden de voorzitter van het Nationaal Comité herdenking Capitulaties 1945, mevrouw Haseloo-Amsing, de Minister van Defensie, mevrouw Ollongren en de Inspecteur-Generaal van de Krijgsmacht, Luitenant-Generaal der Mariniers van Sprang, die de eerbewijzen van de deelnemende eenheden en muziekkorpsen in ontvangst namen. Verder zaten op de tribune o.m. Ridder MWO Majoor Kroon, de Burgemeester van Wageningen, de heer Vermeulen, de Veteranen-Ombudsman, de heer van Zutphen, Mr. Pieter van Vollenhoven en vele vertegenwoordigers van de diverse Krijgsmachtdelen en Militaire Attachés van een aantal landen, waaronder Oekraïne. Voor elke eenheid of afvaardiging werd luid geapplaudisseerd en kinderen gaven bloemen. Het was voor enkele leden van het UNV-detachement een zeer emotionele ervaring, om dit te mogen meemaken.

Om 13.00 uur keerden de eenheden terug in het “bivak”, waar zij werden ontbonden. Nu was er gelegenheid om een kijkje te nemen bij de re-enactmentgroepen en de vele kraampjes met interessante artikelen. De eigenaren deden dan ook goede zaken.

Rond 15.00 uur begaf de Oegstgeester delegatie zich weer naar het vertrekpunt en werd met de touringcar afgeleverd op het Station Ede-Wageningen.

Na een gezellige treinreis, arriveerde men -omstreeks 17.45 uur- weer in Oegstgeest, terugkijkend op een interessante gebeurtenis.

7. Humor in Uniform

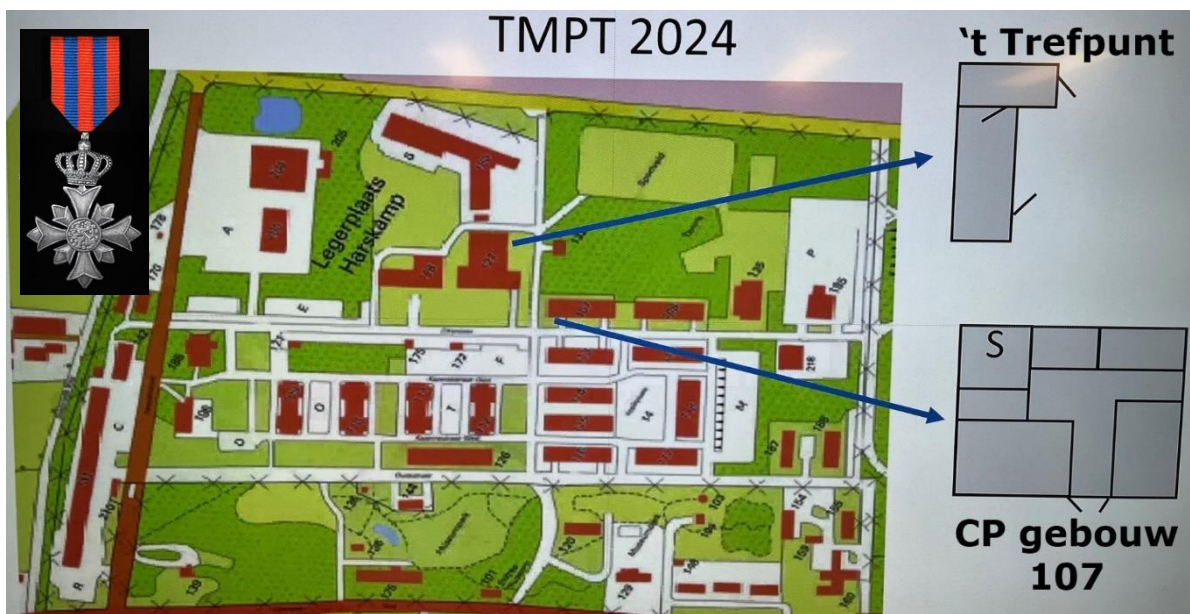

8. Tweedaagse Militaire Prestatie Tocht.

Van maandag 6 mei t/m woensdag 8 mei j.l. werd weer de Tweedaagse Militaire Prestatie Tocht (TMPT) georganiseerd in de Harskamp. Het gebeuren speelde zich af op het terrein van de Generaal Winkelmankazerne, op de diverse schietbanen van het Infanterie Schietkamp en in een groot deel van de provincie Gelderland.

Op maandag 6 mei j.l. -omstreeks 15.00 uur- arriveerde het algemeen bestuurslid van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO), de heer van den Houten, met een collega van de Koninklijke Landmacht (KL) bij de toegangspoort van de Generaal Winkelmankazerne, waar zij zich meldden bij de Wachtcommandant van de Defensie Bewakings en Beveiligings Organisatie (DBBO). Sinds de oorlog in de Oekraïne is het toegang verkrijgen tot militaire objecten uiterst moeilijk geworden. Men moet vooraf een papierwinkel aan gegevens opsturen en afwachten of de toegangs aanvraag wordt goedgekeurd door de beveiligingsautoriteiten. Korte tijd voor het geplande bezoek, krijgt men thuis een email-bericht, dat de aanvraag is goedgekeurd. Dit bericht moet bij aankomst op het object getoond worden, tezamen met de nodige identificatie-gegevens. Aansluitend kan men zich dan melden bij de organisatie, waarbij men is ingedeeld.

Voor de schrijver van dit verslag was het alweer de 21e keer (sinds 2001), dat hij als ondersteuner van de TMPT aanwezig was. Twee keer ging de TMPT niet door i.v.m.

de Corona. Na zich aangemeld te hebben bij de TMPT-Staf in Gebouw 107 –het enige gebouw dat niet door Oekraïners in gebruik is- werden de armbanden en andere bescheiden verstrekt en werd een plaats in de legering toegewezen. Tegenwoordig is een groot deel van de kazerne in gebruik genomen door Oekraïense vluchtelingen. In de volksmond hier, noemt men de Harskamp dan ook enigszins spottend: “West-Oekraïne”.

Omstreeks 17.00 uur werd voor de eerste keer gebruik gemaakt van het vernieuwde bedrijfsrestaurant van de Harskamp. De grondige verbouwing heeft vanwege o.m. de stikstofperikelen bijna 2 jaar stilgelegen. Gelukkig heeft men de grote hoeveelheid kruitdampen in de Harskamp niet meegewogen, anders was de verbouwing nooit meer afgekomen. Het restaurant ziet er inmiddels keurig uit en er was een keur aan etenswaren. Steeds meer ondersteuners kwamen de eetzaal binnen en “het oude leerwerk” (Marine bijnaam) was meer bezig met begroeten, dan met eten.

Om 20.00 uur was de Briefing, die vooral bestemd was voor vrijwilligers, die voor de 1e keer de TMPT ondersteunden; door sommige Stafleden een beetje oneerbiedig “handlangers” genoemd. Tijdens de Briefing werd uitgelegd wat de bedoeling was van de TMPT en werden de taken van de ondersteuners verdeeld. Voor de schrijver van dit verslag was er wederom een functie als schietinstructeur op de Colt-C7 Geweerbaan weggelegd. Toen deze bijeenkomst was afgelopen werd nog een drankje genomen in de kantine, waar aan de ruim 550 deelnemers aan de TMPT nogmaals uitgebreid werd uitgelegd, wat de eisen waren voor het verkrijgen van het fraaie TMPT-kruis.

Om 21.00 uur was er in een apart gebouw, het “Trefpunt” geheten, nog gelegenheid voor een hapje en drankje, wat door de TMPT-organisatie werd aangeboden aan de ondersteuners. Tegen 23.00 uur gingen de “handlangers” naar de diverse slaapzalen, om zich voor te bereiden op de eerste wedstrijddag.

Op dinsdag 7 mei j.l. -om 05.30 uur- was het “overall” en na een verfrissende douche, werd plaatsgenomen in het “Trefpunt”, dat nu omgebouwd was tot vertrekpunt voor de 276 teams (van elk 2 personen). Hier werd een soort computersleutel en een opdrachtenformulier uitgereikt en werden ze verwezen naar een ander gebouw, waar zij militaire kaarten van de omgeving verkregen. En heel belangrijk: De starttijd werd hier genoteerd! In nieuwsbrief No. 6 van 2023 hebben we al uitgelegd, waaruit alle opdrachten bestaan, waaraan de deelnemers –binnen 10 uur- moeten voldoen. Dat gaan we nu niet meer doen. Wel interessant om te vermelden is het feit, dat er behalve deelnemers uit Nederland, ook teams waren uit Denemarken, Duitsland, Estland, Noorwegen, de Verenigde Staten en Zweden.

Om 09.00 uur ving het schietgedeelte aan, waarbij soms gebruik moest worden gemaakt van arm-en-hand-signalen, omdat de schietinstructeurs nu eenmaal weinig kennis hebben van de Scandinavische talen. De (schiet)dag verliep voorspoedig en werd aangenaam afgewisseld door de verstrekking van luxe lunchpakketten en de komst van de kadi-wagen.

Om 16.00 uur was het “vastvuren” en werden de wapens en munitie afgevoerd naar de wapenkamer. De ondersteuners maakten vervolgens de wapens schoon en maakten daarna gebruik van een uitstekende warme maaltijd. Wederom werd de dag afgesloten met een gezellig samenzijn in het “Trefpunt”, waarbij de nodige hapjes en drankjes werden verstrekt en er weer heel veel “sterke verhalen”

werden verteld. Van de organisatie werd vernomen, dat er op de 1e dag 68 teams waren uitgevallen.

Op woensdag 8 mei j.l. herhaalden de gebeurtenissen van de vorige dag zich. Om 05.30 uur was het “overall” en werd snel gedoucht en van het ontbijt genoten. Daarna de uitgifte van de opdrachtenformulieren en de computersleutels en vervolgens naar de 4 kilometer verder gelegen schietbaan.

Om 09.00 uur viel het eerste schot op de Noorderheide Geweerbaan en om 15.00 uur kwam het laatste team langs. Nadat een aantal ondersteuners zich nog even konden uitleven met een uitgebreide schietserie, was het wederom “vastvuren” en werd de baan snel afgebroken en de schijven gewisseld. Alles werd weer “bezemschoon” opgeleverd. Opnieuw werd er grondig onderhoud gepleegd aan de gebruikte Colt C7 geweren en de Glock-17 pistolen, die op een andere baan waren gebruikt. Langzamerhand kwam er een einde aan de verrichtingen van de 376 (veelal jonge) militairen, die twee dagen over de hele Veluwe wandelden (oriëntatie-opdracht) renden (speedmars), fietsten, een mars liepen, in een kajak voeren, handgranaten gooiden, klimmen (op de touw- en hindernisbaan) en nog meer vermoeiende dingen deden. Deze tweede dag waren er toch nog 24 teams die uitvielen en op een ander jaar een nieuwe poging zullen moeten wagen, om het TMPT-kruis te verkrijgen.

Om 17.00 uur werd voor de laatste keer weer een uitstekende warme maaltijd in het bedrijfsrestaurant genoten. Vervolgens werden de bedden afgehaald, de kamers opgeruimd, de armbanden en andere zaken ingeleverd bij de organisatie en werd afscheid genomen van een groot aantal bekenden. Na een klein presentje in ontvangst te hebben genomen, werd de terugreis naar Oegstgeest aanvaard en om 20.00 uur was deze lichtelijk vermoeide ondersteuner weer terug op de thuisbasis en ervaring –die hij niet graag had willen missen- rijker.

Mocht een van de lezers van dit verslag interesse hebben, om als zich aan te melden als ondersteuner voor de TMPT 2025, dan kan hij contact opnemen met de redactie van deze Nieuwsbrief.

9. Overleg onderhoud Oorlogsgraven.

Op 8 mei jl. vond er bij het Willibrords Erf, voor de tweede maal een bijeenkomst plaats omtrent het onderhoud van de Oorlogsgraven op de Begraafplaats bij het Groene Kerkje. Zo'n vijf jaar geleden werd er besloten om voor het onderhoud vrijwilligers in te schakelen. Zoals onze trouwe lezers wel weten, wordt dit onderhoud op vrijwillige basis gedaan door de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO).

De bijeenkomst werd voorgezeten door burgemeester Emile Jaensch en verder waren aanwezig Dhr. Roel Broer, manager Beheer en Onderhoud bij de Oorlogsgraven Stichting, Dhr. Leon Vlasveld, Consul voor de Oorlogsgraven in Oegstgeest en namens onze stichting Barbera en Bert Hermans, respectievelijk Secretaris en Penningmeester van de SVO.

“Burgemeester Jaensch, Dhr. Broer, Dhr. Vlasveld, Mevr. Hermans-Groen”.

Na het gebruikelijke voorstelrondje werd er teruggezien op de afgelopen vijf jaar dat het onderhoud in Oegstgeest door vrijwilligers wordt gedaan en niet door de gemeente zelf. Het feit dat deze vrijwilligers dan ook nog eens Veteranen zijn, is een unieke situatie in Nederland. Er werd nog eens duidelijk gesteld wat we als vrijwilligers tijdens het onderhoud mogen en niet mogen doen. Deze regels zijn ons wel bekend en wij handelen dan ook overeenkomstig deze voorschriften. Er zijn dan ook geen klachten over ons werk. Dhr. Roel Broer kon echter voorbeelden te over geven waar het op sommige plaatsen wel degelijk erg fout ging. Met name wanneer burgers een graf adopteren en er dan vanuit gaan dat het Oorlogsgraf “van hun is”. Bestaande planten worden verwijderd en naar eigen inzicht vervangen door andere

planten en struiken. Deze brave burgers beseffen dan niet dat er allerlei regelgeving bestaat waar een en ander aan dient te voldoen.

Gelukkig is dat allemaal niet het geval bij de Oorlogsgraven in Oegstgeest, de manager Beheer en Onderhoud en de Consul van de Oorlogsgraven zijn beiden zeer tevreden over onze inzet. Ook de burgemeester is reuze te spreken en hij geeft ook aan dat het onderhoud heilzaam kan werken voor Veteranen die in een verwerkingsproces zitten.

Tot slot werd er nog “een rondje over de velden” gemaakt. Waarbij een ieder kon constateren dat de Oorlogsgraven en de directe omgeving ervan er stralend bij liggen.

Dat kon natuurlijk ook niet anders na al het voorbereidend werk voor Dodenherdenking waarbij er ook nog kransen en bloemen zijn gelegd namens het Comité Herdenken en vieren door de Stichting Veteranen Oegstgeest.

Nadat we elkaar hartelijk de hand hadden geschud ging een ieder weer tevreden huiswaarts.

10. Uitvaart Erevoorzitter Unie van Nederlandse Veteranen.

Op zaterdag 11 mei j.l. nam een afvaardiging van de Stichting Veteranen Oegstgeest deel aan de uitvaart van de Erevoorzitter van de Unie van Nederlandse Veteranen de Sergeant-Majoor b.d. van het Korps Commandotroepen Rien van den Broecke.

Om 09.30 uur vertrokken de heren Hermans en van den Houten –die beiden ook al jaren lid van de Unie van Nederlandse Veteranen (UNV) zijn- met de NS naar Bergen op Zoom, waarna ze door de zwager van de heer Hermans werden afgeleverd bij het Crematorium Zoomstede, dat diep verscholen in de bossen van Brabant ligt.

Na zich –om 12.00 uur- gemeld te hebben bij de ceremoniemeester, de huidige voorzitter van de UNV, Kapitein der Mariniers b.d. Orsel werd op de toegangsweg naar het crematorium geleidelijk aan een erehaag gevormd, waar zo'n 50 Veteranen aan deel namen. Alle Krijgsmachtdelen waren hier vertegenwoordigd. Natuurlijk waren er ook niet-militaire bekenden van de overledene.

“Het Ere- escorte van Veteranen op motoren.”

Inmiddels was de rouwstoet met het lichaam van de heer van den Broecke van het uitvaartcentrum in Hoogerheide vertrokken in de richting van Bergen op Zoom. Voor de rouwauto reed de zoon van de overledene op een reusachtige motor en achter de wagen met de kist vormden zo'n 20 (militaire) motorrijders een ere-escorte. Inmiddels was ook de vrouw van de overledene gearriveerd met een ambulance van de Stichting “Doe een Wens”. Omdat zij ook zwaar ziek is, werd zij liggend op een speciale brancard bij de ingang van de toegangsweg opgesteld.

Nadat de rouwauto voor de ingang was gearriveerd, werd de kist overgeladen op een speciale kar en werd de overledene, geëscorteerd door een zestal oud-commando's in de richting van het crematorium gereden. Achter de baar volgden o.a. de speciale

brancard van de ambulance en een aantal familieleden en bekenden. Voor de stoet liep de penningmeester van de UNV, de heer Storteboom, met de verenigingsvlag.

“De militairen in de Erehaag brengen de eregroet.”

Nadat de familie naar binnen was gegaan in de Schelde Aula, werd nog even gewacht in een ruimte van het crematorium, voordat ook de rest van de aanwezigen naar binnen kon. Uiteraard volgden er enkele toespraken en werd de geschiedenis van de overledene verteld. Een bijzonder moment was, toen op verzoek van diegene die de plechtigheid leidde, door een aantal oud-commando's het zogenaamde “schoremlied” ten gehore werd gebracht. Niet vaak zal deze tekst tijdens een uitvaart in een zaal van een crematorium worden gezongen, maar het paste wonderwel bij de dienst. De zoon van de overledene –ook Veteraan- hield een mooi betoog over zijn vader, net als de (klein)kinderen. Nadat een hoornblazer de Taptoe had geblazen, werden alle Veteranen en andere militairen verzocht om een soort erehaag om de kist te vormen en om een afscheidsgroet te brengen.

Na de uitvaart-ceremonie nam iedereen plaats in zitruimte van het crematorium waar koffie en thee en allerlei andere dranken werden verstrekt, alsmede een aantal hartige hapjes. Hier werd nog een tijdje nagepraat over de gebeurtenissen.

Van het Veteranen Ontmoetings Centrum Walcheren (VOCW), waar de schrijver van dit verslag bestuurslid is, was de voorzitter, de heer Kouters uit Middelburg aanwezig, uiteraard vergezeld door zijn echtgenote. De heer Kouters is ook al vele jaren lid van de UNV.

Om 16.00 uur vertrok de SVO-vertegenwoordiging en werd op het station van Bergen op Zoom afgeleverd door de familie Kouters. Dat was zeer prettig, want het crematorium ligt “in the middle of nowhere” en bussen komen er niet bij in de buurt.

Na een treinreis zonder problemen arriveerden beide Oegstgeestenaren weer in hun woonplaats, enigszins vermoeid maar toch blij, dat ze bij deze uitvaart aanwezig waren geweest.

11. Collage.

Het verhaal van Ralph.

Veteranencafé.

Herdenkingen in Oegstgeest.

Vrijheidsdefilé in Wageningen.

Inspectie Oorlogsgraven.

Ondersteuning TMPT.

Uitvaart Erevoorzitter UNV.